

יוסף חסדי ורחל

1607

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעגל")
 העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום ז' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

"חירות הגוף והנפש"

נמצאים אנו עתה בתוך בין פסח לעצרת, ותג העצמאות ליום ירושלים. ניתן לערוך אנלוגיה בין מאורעות אלו, כדברי הפסוק "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". היציאה ממצרים סימלה את השחרור הפיזי של עם ישראל. וכבר העידה התורה שאין בשחרור זה די: "...ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלקים פן ינחם העם בראותם מלחמה ושבו מצרימה". שמא תאמר שחששו הם להילחם משום שהיו חסרי מנוח? כבר העידה התורה: "והמושיעם עלו בני ישראל מארץ מצרים". עם ישראל יוצא ממצרים מתוך רפיון רוח ונמיכות קומה, ולמרות דורות של סבל, יסורים, עבדות, שפלות ומוות, אין לו את תעצומות הנפש ואת הגבורה לעמוד ולהילחם על נפשו גם במחיר איבוד חירותו - "נתנה ראש וגשובה מצרימה". אין די בשחרור פיזי של העם, הוא זקוק לחירות רוחנית שרק בכוחה להבטיח את עצמאותו המדינית ויכולת העמידה שלו. לכן ה"תחנה המרכזית" הבאה של עם ישראל בדרכו ממצרים היתה הר סיני - קבלת התורה המבטיחה את החירות הרוחנית - "חרות עם הלוחות, אל תקרי חרות אלא חירות".

בחג העצמאות זכינו לחירות הגוף, ובעזרת ה' הקמנו את המדינה, הקמנו את צה"ל, ונמצא מוקלט בטוח, פחות או יותר, לכל יהודי נרדף. אולם גם כאן מתגלת חולשה נוראה, למרות הכוח והעוצמה, ישנו רפיון רוח המונע מאיתנו לממש את הכוח הזה כדבעי. מבצע כל המבצעים וכו' יוכיחו זאת, וכל זה בגלל שטרם זכינו לחירות רוחנית. מלחמת ששת הימים יכלה לשמש נקודת מפנה בדרך לשחרור רוחני. שחרור חבלי מולדתנו, שיבה לערי אבותינו שכם, חברון, בית לחם, חזרה לירושלים עיר הקודש ולמקום המקדש, ובעקבותיהם התרוממות הנפש והתעוררות רוחנית אדירה של אותם ימים, כל אלו יכלו לשמש למהפכה רוחנית עצומה ולקבלת התורה מחדש - מעמד הר סיני, בו עיר ענפן. לצערנו הוחמצה השעה. כשם שבמעמד הר סיני ירדנו מאגרא רמא לכירא עמיקתא ע"י חטא העגל, כך הגענו מהתרוממות הרוח של ניסי ששת הימים לנמיכות קומה ולשפלות הרוח, לבגידה בחבלי מולדת ולהתנכרות לכל צביון יהודי.

הנפילות בשני המעמדים נשגבים אלו מלמדות אותנו שחירות הרוח וגבורת הנפש שהינם תנאי כל יעבור לחירות פיזית אינם יכולים להקנות ולהירכש רק ע"י ניסים, בודאי שלא ע"י גימטריות ועוד. אלו נקנים רק ע"י עמל ומאמץ עקביים ומתמשכים בלימוד תורה ואמונה, מתוך גדלות הנפש, רחבות הדעת ועמקות המחשבה. רק תשובות גדולות שתבואנה מתוך כך יהיה בכוחן להרוות נפשות יהודיות שוקקות וצמאות התועות ובוהות בהרי ההימלאיה, במקדשי בודהה ולא פחות כאן בארץ ולא רק זאת אלא שבזמן האחרון אנו נסוגים מרוחניות שהתורה נותנת, להיפך אנו צריכים לחזק את לימוד התורה. ומתוך כך נבטיח את חירות הרוח שתשמור ותנציח את חירותנו הלאומית.

מאת פסח

ל' לעומר
 אבות ד'

שבת טו' אייר ה-תשפ"ו

פרשה: אמר

הפטרה: והכהנים הלויים

הדלקת נרות - 19:02
 צאת השבת - 19:55
 ר"ת: 20:46

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:07

אמר	בחר בחקותי
4: 25 <	עמוד השחר: 4: 17 <
4: 32 <	זמן טלית: 4: 24 <
5: 56 <	זריחה: 5: 50 <
12: 40 <	חצות: 12: 40 <
13: 14 <	מנחה גדולה: 13: 14 <
19: 24 <	שקיעה: 19: 30 <

הנהגות מרן

שמחת תורה

"תפילין"

כשמתפלל בבית המדרש שבביתו, מקפיד להניח התפילין בחדר הסמוך לו ולאחר מכן כנכנס כשהוא מעוטר בטלית ותפילין והוא כדי לקיים דברי הזוהר הקדוש.
 מנהגו שלו לכרוך הרצועה סביב הבית של התפילין כדי שלא יהא נשחק על ידי ההידוק בכל יום, בכריכת הרצועה סביב הבית. וכן מורה לעשות, ושכן ראוי לנהוג. אינו מכסה ברוב הפעמים תפילין של יד כלל משום שאין בזה הכיסי חוב מן הדין.

העלון לרפואת
 מנשה בן דוד וברוריה
 מרת אהרתי יזינה בת רחל
 ולע"נ תמי' שלום בר עמחה ז"ל
 חמותי מרים בת רחל ע"ה
 הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
 בטל... 052-5079555

"קושיה אחת שלשה תירוצים" ב'

Shofar for Zion

וכך. שעה קלה לאחר ההבדלה על הכוס, נפרדו בני הבית מחכם ראובן לחיים טובים ולשלום ויצאו להשתתף בשמחת הנישואין, לא לפני שיחזקאל הגיע אל הבית והביע בפני חכם ראובן את נכונותו למלא כל בקשה מצידו.

שקט מבורך ירד על הבית. נרות השמן כבו בזה אחר זה. רק נר אחד נותר לדלוק, לבדו, על שולחנו של חכם ראובן.

נעימת קולו של החכם מילאה את חלל הבית, עולה ויורדת במתיקות, מתנגנת במילות הגמרא, קושיות ותירוצים, פרכות ואוקימתות. "רבינו", ניגש יחזקאל אל השולחן ביראת כבוד, "האם השעה אינה מאוחרת מדי? והלא רבינו צריך לישון מעט, לאגור כוח לקראת הקימה לפנות בוקר, לאמירת תיקון חצות ולתפילת שחרית בהשכמה".

חכם ראובן נתן עיניים טובות בעומד לפניו. "אכן", נענה, "בעוד שעה קלה אעלה לישון".

שעה קלה לאחר מכן כבה האור בחדר לימודו של חכם ראובן. חכם ראובן כיבה את הנר, סגר את הגמרא, ועלה על יצועו, לחטוף תנומה בת כמה שעות.

היה זה האות עבור יחזקאל, כי הוא יכול לעזוב את משמרתו ולעלות אף הוא לישון.

"רבינו", ביקש יחזקאל, טרם עלותו על המיטה המוצעת שהמתינה לד בפנית החדר, "אל נא יהסס להעירני, לכל ענין שיצטרך!"

רגעים ספורים לאחר מכן היו החכם ומשמשו שקועים בשינה. הגאון הגדול, חכם ראובן נאוי, למד עד מיצוי כוחותיו, ואך עלה על יצועו - נעצמו שמורות עיניו. וגם הבחור, העייף מקורות היום, לא התהפך יותר מדי לפני ששקע בשינה מתוקה. לא לזמן רב.

רגעים ספורים חלפו עד שלפתע נשמע הקול באוזניו, קורע את קורי השינה המתוקים מעיניו: "יחזקאל! יחזקאל!"

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shofar for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
 בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

פרשת תולדות

דיני שהייה בצליה ובאפיה ובקלי הבישול
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

דיני שהייה באפיית פת ועוגות בתנור

ונחלקו האחרונים גם בדעת הרמ"א בדין זה, ויש אומרים שהרמ"א פוסק להחמיר שצריך שיקרמו פני הבצק משני הצדדים, ויש אומרים שלא החמיר אלא דוקא לענין פשטידה שהיא עבה ביותר, ויש לחוש יותר שמא החלק הפנימי שבה לא נאפה עדיין. ויש אומרים שלא החמיר אלא בפשטידה שהיא עשויה כמו שתי שכבות והמילוי נמצא באמצע, ונחשבת כשני לחמים, וככל אחד מהם צריך שיקרום צד אחד, ולכן צריך שיקרמו פניה משני צדדים. ויש אומרים שלא החמיר הרמ"א אלא בדבר שאופים אותו בתוך כלי, כמו פשטידה, ומחמת שיש לכלי דפנות ממילא לא נמשך חום התנור כמו בפת שמונחת גלויה בתוך התנור, ונמשכת האפיה זמן ממושך יותר.

ולהלכה נראה, שאם הבצק הוא עבה, או שהוא ממולא באיזה דבר מאכל בתוכו, או שהיא פשטידה עבה של אמריות או של שאר מיני מאפה שמניחים בתוך כלי או קדרה ואופים אותה בתנור, יש להחמיר שלא להניחה סמוך לכניסת השבת בתנור שאינו גרוף או קטום, כל שעדיין לא קרמו פניה גם מהצד העליון שכנגד האש, וגם מהצד התחתון המודבק לתנור או לתחתית הקדרה, (ואם הוא ממולא צריך גם שנתבשל מה שבתוכה כמאכל בן דרוסאי). וטוב להחמיר גם בפת דקה שלא להניחה בתנור סמוך לכניסת השבת אלא אם כן קרמו פניה משני צדדים.

וכל פת שנאפית עד שכאשר פורסים אותה לפרוסות אין חוטים נמשכים ממנה, נחשב הדבר שנאפית בודאי כשיעור שקרמו פניה.

דין שהייה באפיה בתנור השמלי

כב. כבר נתבאר לעיל (סעיף ב') שתנור שיש בו וסת חום (טרמוסטט), אסור להניח בתוכו בין תבשיל ובין צלי לצורך השבת, ואפילו אם גופי החימום שבו מכוסים, שהרי פתיחת דלת התנור כשבא להוציא ממנו את התבשיל או הצלי בשבת מביאה לידי הבערת גופי החימום שבתנור, וסגירת הדלת מביאה לידי כיבוי גופי החימום שבתנור. ופשוט שהוא הדין בזה לענין אפיית פת או עוגות בתנור.

התורה הקדושה נאמר, כי מלאכים חפצו לקבלה. שנאמר (תהלים ח ב), "תנה הודך על השמים". דבר המובן הוא, שמאחר שהתורה היא כולה רוחנית, הרי המלאכים שמורכבים מרוחניות בלבד, שנאמר (תהלים קד ד), עושה מלאכיו רוחות, היו המבינים ביותר את ערכה של התורה. מעתה, מה גדולה צריכה להיות השמחה לכשמשה רבינו נצח את המלאכים וקיבל את התורה בשבילנו. עליכם להגביר חיילים להציל את ילדי ישראל שלא יפלו ביד זרים, בבתי הספר של החופשים שמתחנכים שם בשיטות ודעות כוזבות, ואינם יודעים כלל מתורתנו הקדושה וקיום מצותיה, ונעשים בנים כחשים לה' ולתורתו. אוי לעיניים שכך רואות, ואוי לאזנים שכך שומעות. וכמה צער יגיע להורים בעולם הבא, כשיוציאו אותם מגן עדן לראות ביטורי בניהם, וכמי"ש הגר"א על הפסוק (משלי כט יז), יסר בנך ויניחך ויתן מעדנים לנפשך. שכאשר הבן רשע, אפילו אם אביו צדיק, מוציאים אותו מגן עדן ומולכים אותו לגיהנם, למען יראה ביטורי בנו אשר לא חינכו על ברכי התורה ומצותיה. וזהו שכתוב, יסר בנך ויניחך, במקומך בן עדן, וגם יתן מעדנים לנפשך. וכיון שבודאי ידונו באסיפה זו על אודות חינוך הבנים בתלמוד תורה, אמרתי לרוח את כל הרבנים שבכל עיר ועיר להשגיח בשבעה עיניים, וליסד כל אחד בעירו "תלמוד תורה" עם מורים ומחנכים טובים ויראי שמים, שילמדו את הבנים תורה על טהרת הקודש, שאם לא כן יהיו הרבנים נתבעים על זה בעולם האמת, שמדוע לא השגיחו על זה, ולא גילו למוסר אזני ההורים של הילדים, ואוי לאותה בושה, ואוי לאותה כלימה אשר תכסה את פניהם לעתיד לבא, על שהיה בידם למחות ולא מיחו. על כן בואו אחי בואו רעי, ונעשה ככל יכולתינו להציל את הדור החדש מכליון רוחני, ולחנכם לתורה ולמצות, כי חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה. (משלי כב ו). (ענף עץ אבות)

"כל כנסיה שהיא לשם שמים סופה להתקיים" הגאון בעל חפץ חיים, רבי ישראל מאיר הכהן מראדין, בהיותו כבן תשעים שנה, קרא לאסיפה של כל הרבנים וראשי הישיבות שבמחוזות וילנא גרודנא וסובלק, להתאסף ביום ג' סיון תר"ץ, לטכס עצה לחוק את מוסדות התורה מבחינה חומרית, וגם להרבות התורה בין בני הנוערים, כי בהשפעת המשכילים שבדור ההוא, נמסרו הילדים בידי זרים לחנכם בתרבות זרה ובילדי נכרים, כל צבור הרבנים והקהל הקדוש המתינו בדריכות לוקן שבחבורה הגאון החפץ חיים, ובשעה שנכנס לאולם כל הקהל חרד לקראתו ועמד על רגליו, והרה"ג הישיש רבי שלמה גורדון, התקרב אליו, ובירך בקול רם "שהחינו", ואשר חלק מחכמתו ליריאיו. כולם נשאו עומדים כשהם חודרים יראת כבוד.

הגאון רבי חיים עזר (בעל שו"ת אחיעזר) פתח את האסיפה, בצינו שהאסיפה נקראה לפי דרישתו של מורנו החסיד שבכהונה קדמת כל ישראל, מרן החפץ חיים, כדי לחוק את קיומם של מוסדות התורה. המשנה ביומא (יט:); אמרת, ביקש הכהן הגדול להתנמנם בליל יום הכפורים, פרחי כהונה (הכהנים הצעירים) מכין לפניו באצבע צרדה, מפליא הדבר, שתחת שאנן הצעירים (יחסית) נעזר את הכהן הגדול הזקן של זמנינו, וכל נניח אותו להתנמנם, המציאות היא להיפך, רבינו עומד תדיר ומעורר את פרחי הכהונה, ואינו מניח לנו להרדם, ועלנו לעבוד שכם אחד להחזיק במעוז תורתנו הקדושה, ושיהיה לכל ישראל זכות בהחזקת התורה, והמשכנתה בקרב ילדי ישראל.

בנאומו של החפץ חיים אמר: עינכם הרואות שבשנות זקנותי טרחתי לבוא אליכם, כי אמור אמרו לי, שמכאן תצמח טובה לתורה, ואם לאדם זקן בגילי כדאי היתה הטירחא והיגיעה לבוא ממרחק בשביל התורה, קל וחומר לכם שחייבים אתם לעשות כל מה שאפשר שלא תשכח התורה מישראל. בנוהג שבעולם, אדם שמבקש לקנות סחורה שאינו מבין את טיבה ביותר, שואל הוא למבינים גדולים הימנו. ביחוד משרואים סוחר ותיק רודף אחר סחורה זו וחפץ באמת לקנותה, אזי בטוחים בודאות כי הסחורה היא משובחת ושווה את דמיה. אודות

"אמר אל הכהנים"

רבי תנחום בר חנילאי פתח: 'אמרות ה' אמרות טהורות...'. בנוהג שבעולם – מלך בשר ודם נכנס למדינה ובני המדינה מקלסין אותו וערב לו קילוסין. אומר הוא להם: למחר אני בונה מרחצאות. למחר אני מכניס לכם אמת מים... כיון שישן – לא קם. מת בשנתו. היכן הוא והיכן הבטחותיו? אבל הקב"ה אינו כן. ה' אלוקים אמת. הוא אלוקים חיים – ומלך עולם. לא מלך לשעה, ליום לשנה.